

Om helvetenas utseende, läge och stora antal

582. I den andliga världen, den värld där andar och änglar bor, förekommer liknande naturscenerier, föremål och omständigheter i övrigt som i den naturliga världen, det vill säga som i den värld där människorna lever. Likheten är i yttre avseende så stor att man inte kan se någon skillnad. Man ser där slätter och berg, kullar och klippor och dalar mellan dem. Man ser där också sjöar och hav^a och mycket annat liknande som förekommer på jorden. Likväl är allt där av andligt ursprung. Därför syns det för andarnas och änglarnas ögon, men inte för människornas, eftersom människorna lever i den naturliga världen. Andliga varelser ser det som har ett andligt ursprung, medan naturliga varelser ser det som har ett naturligt ursprung. Därför kan människan med sina ögon aldrig se vad som finns i den andliga världen, försåvitt hon inte tillåts vara i anden och för övrigt inte förr än efter döden då hon blir en ande. Å andra sidan kan inte heller en ängel eller en ande se något i den naturliga världen, om han inte befinner sig hos någon som blivit given att tala med änglar och andar. Människans ögon är nämligen anpassade till att ta emot den naturliga världens ljus, medan änglars och andars ögon är anpassade till att ta emot den andliga världens ljus, och dock är ögonen hos dem som bor i de båda världarna till synes precis likadana. Att den andliga världen är sådan som just beskrivits kan den naturliga människan inte fatta, och allra minst en kroppsligt sinnad människa, som är en sådan människa som inte tror på någonting, om hon inte kan se det med kroppens ögon och ta på det med händerna och alltså lära känna det med hjälp av synen och känseln. En sådan människa tänker med utgångspunkt från sådant som hon kan se och vidröra, och därför tänker hon på ett materialistiskt och inte på ett andligt sätt. Då nu likheten mellan den andliga och den naturliga världen är så stor, så vet människan efter döden knappast något annat än att hon är i den värld där hon föddes, men som hon nu har lämnat. Det är också av denna orsak som änglarna kallar döden för blott

en övergång från en värld till en annan liknande värld. (Att det föreligger en så stor skillnad mellan de två världarna kan man se ovan, där det handlar om förebildningar och apparanser i himlen, nr 170–176.)

583. Himlarna är belägna i de högre områdena av den andliga världen och andarnas värld i de lägre områdena. Helvetena är belägna under dessa. Himlarna syns inte för de andar som befinner sig i andarnas värld, annat än när deras inre syn har öppnats. Emellanåt syns himlarna dock som skyar eller som vitglänsande moln. Orsaken till detta är att änglarna i himlen befinner sig på ett mer inre plan i fråga om intelligens och vishet än andarna i andarnas värld, och därför ovanför andarnas synkrets. De andar som bor på slätterna och i dalarna i andarnas värld ser varandra däremot. När andarna skiljs åt, vilket sker när de kommer in i inre tillstånd, ser de onda andarna inte de goda. Däremot ser de goda andarna de onda, men vänder sig bort från dem – och andar som vänder sig bort blir osynliga. Helvetena syns emellertid inte heller, emedan de är tillslutna. Endast ingångarna, som kallas helvetets portar, blir synliga, när de öppnas för att släppa in andra likadana andar som de som redan finns där. Alla portar till helvetena öppnas från andarnas värld, men inga leder dit från himlen.

584. Det finns helveten överallt under andarnas värld, såväl under bergen, kullarna och klipporna, som under slätterna och dalarna. De öppningar eller portar till helvetena som befinner sig under bergen, kullarna och klipporna ser vid anblicken ut som hål och rännor i bergväggarna – en del utsträckta på bredden och vitt gapande, andra trånga och smala, de flesta skrovliga. När man tittar in i dem, ser de alla mörka och dystra ut, men de helvetiska andarna som befinner sig i dessa hål och rännor lever i ett ljussken av glödande kol. Deras ögon har blivit anpassade till att ta emot detta ljus. Det är så därför att de, när de levde i världen, var i tätt mörker med avseende på Gudomliga sanningar, eftersom de förnekade dem, och i ett slags ljus med hänsyn till falskheter, eftersom de bejakade dem. Det var därför som deras synförmåga blev som den blev. Det är också därför som himlens ljus för dem är tätt mörker, i vilket de inte ser någonting, när de går ut från sina hålor. Allt detta gör det till fullo uppenbart att människan kommer in i himlens ljus i samma grad som hon erkänner det Gudomliga och befäster sig i sådana tillstånd som hör himlen och kyrkan till, men att hon kommer in i helvetets tjocka mörker i

samma grad som hon förnekar det Gudomliga och befäster sig i sådana tillstånd som är emot himlens och kyrkans tillstånd.

585. De öppningar eller portar till helvetena som befinner sig under slätterna och dalarna i andarnas värld ter sig vid anblicken på många olika sätt. En del av dem ser likadana ut som öppningarna och portarna under bergen, kullarna och klipporna, andra ser ut som grottor och hålor och ännu andra som stora svalg och bottenlösa djup. Åter andra ser ut som träsk eller som stillastående, illaluktande vatten. Alla är övertäckta och öppnas inte vid andra tillfällen än när onda andar från andarnas värld störta ned i dem. När de öppnas bryter fram ur dem liksom eld och rök, som i luften ter sig som elden och röken från eldsvådor eller som eld utan rök eller som sot från en brinnande ugn eller som ett dammoln eller tjockt rökmoln. Jag har hört att de helvetiska andarna varken ser eller förnimmer något av allt detta, dels därför att de, när de befinner sig i dessa situationer, så att säga är i sin egen atmosfär och alltså i sitt livs nöje, och dels därför att dessa situationer svarar mot de ondskor och falskheter som de befinner sig i. Eld motsvarar nämligen hat och hämndlystnad, medan rök och sot svarar mot de falskheter som uppstår ur dessa – elden svarande mot sådana ondskor som uppstår ur hat och hämnd, och en sky av tjocka moln svarande mot de falskheter som uppstår ur självkärleken.

586. Det har också tillåtits mig att blicka in i helvetena och se hur det ser ut inne i dem. När det behagar Herren, kan nämligen en ande eller en ängel ovanifrån med sin blick tränga ned i de lägsta djup och se hur det står till där, utan att något står hindrande i vägen. Det har också tillåtits mig att blicka in i dem på detta sätt. En del av helvetena såg vid anblicken ut som hålor och grottor, som sträckte sig långt in i klipporna i bergen och sedan snett ned eller rakt ned i avgrunden. Andra helveten såg vid anblicken ut som sådana kulor eller lyor som vilda djur har i skogarna. Åter andra såg ut som sådana djupa hål eller klyftor som man kan få se i gruvor med stora grottlänkande valv längre ned i djupet. De flesta helvetena är tredelade. De övre delarna ser invändigt synnerligen mörka ut, därför att de som bor där är i sådana falskheter som har sitt ursprung i ondska, men de lägre delarna ser ut att vara glödande, därför att de som bor där är i själva onskorna. Tätt mörker motsvarar nämligen de falskheter som har sitt ursprung i ondska, och eld svarar mot onskorna själva. I de lägsta helvetena bor nämligen de som av sitt inre handlat från ondska, men

i de mindre djupa helvetena de som har gjort det i ett mer yttre avseende, det vill säga, som har handlat från falskheterna som uppstår ur det onda. I en del helveten syns liksom ruiner av hus och städer efter eldsvådor, och helvetiska andar bor och gömmer sig i dessa. I de mildare helvetena syns liksom primitiva kojor, som på en del ställen ligger nära varandra som i en stad med gränder och gator. Inne i kojorna lever helvetiska andar i oupphörliga trätor, fientligheter, slagsmål och brutala våldsdåd, medan de som är ute på gatorna och i gränderna hänger sig åt rån och stölder. I en del helveten finns knappast något annat än bordeller, som ser avskyvärda ut och är fulla av allt slags avskräde och ekskrementer. I helvetena förekommer också mörka skogar, i vilka helvetiska andar strövar omkring som vilda djur, och det finns också där underjordiska hålor som de andar flyr in i som förföljs av andra. Där förekommer också öknar, där det inte finns något annat än det som är ofruktbart och sandigt, och här och var finns skrovliga klippor med hålor i och på somliga ställen enstaka hyddor. Ut i dessa ödemarker kastas från helvetena de andar som har fått gå igenom de yttersta kvalen, och alldeles särskilt de andar som i världen har varit mer förslagna än andra i att planera och anstifta bedrägerier och intriger. Deras yttersta lott är ett sådant liv.

587. Vad angår helvetenas läge mer exakt, så kan ingen, inte ens änglarna, utan endast Herren, känna till det. Deras läge i allmänhet är dock känt av de väderstreck som de är belägna i. Helvetena, liksom himlarna, kännetecknas nämligen av deras läge i förhållande till väderstrecken. I den andliga världen bestäms väderstrecken alltefter kärleksarterna. I himlen har nämligen alla väderstrecken sin upprinnelse i Herren som sol, som är i öster, men eftersom helvetena är motsatta himlarna bestäms väderstrecken där från motsatt håll, alltså från väster. (Beträffande detta, se kapitlet Om de fyra väderstrecken i himlen, nr 141–153.)

[2] Av denna anledning är helvetena i det västra väderstreck de värsta och avskyvärdaste av alla. Helvetena blir nämligen gradvis allt värre och avskyvärdare ju mera avlägsna från öster de är. I dessa västerut belägna helvetena bor de som i världen var i självkärlek och till följd därav i förakt för andra människor och i ovänskap med dem som inte gynnade dem, och tillika i hat och hämndlystnad mot dem som inte vördade och dyrkade dem. I de längst bort liggande helvetena i detta väderstreck bor de som i världen tillhörde den så kallade katolska religionsåskådningen och som medan de levde där ville dyrkas som gudar, och

som följaktligen brann av hat och hämndlystnad mot alla som inte erkände deras makt över människornas själar och himlen. Dessa har alltjämt samma sinnesinställning som de hade i världen, det vill säga, samma känslor av hat och hämndlystnad mot dem som står dem emot. Deras största nöje är att utöva grymhet. Men detta vänds i det andra livet mot dem själva, ty i deras helveten, som det i väster belägna området i den andra världen är uppfyllt av, rasar varje ond ande av vrede mot varje annan ond ande som fränkänner honom gudomlig makt. (Men ytterligare förklaringar om detta lämnas i det lilla verket *Om den yttersta domen och Babylons ödeläggelse*.)

[3] Ingen kan emellertid veta hur helvetena i detta väderstreck är anordnade, annat än att de mest avskyvärda av denna typ är vid sidorna åt det norra väderstrecket till, medan de mindre avskyvärda är åt det södra väderstrecket till. Alltså avtar helvetenas förskräcklighet från det norra till det södra väderstrecket, och likaså gradvis mot öster. Mot öster i helvetena bor de som varit högmodiga och inte trott på det Gudomliga, men ändå inte varit i lika stort hat och lika stor hämndlystnad och inte heller i lika stor lömskhet som de som bor djupare ned i det västra väderstrecket.

[4] I det östra väderstrecket i den andliga världen finns för närvarande inte några helveten, eftersom de som bodde där har flyttats till den främre delen i väster. Norrut och söderut däremot finns många helveten. I dessa bor de andar som medan de levde i världen var i världskarlek och i följd därav i flera olika slags ondskor, såsom ovänskap och fientlighet, tjuvaktighet, plundringslystnad, lömskhet, girighet och obarmhärtighet. De värsta helvetena av dessa slag ligger norrut, de mildare söderut. Deras förskräcklighet tilltar allteftersom de ligger närmare det västra väderstrecket och även allteftersom de ligger längre bort från det södra väderstrecket, och avtar mot det östra väderstrecket och även mot det södra. Bakom helvetena i det västra väderstrecket ligger mörka skogar, i vilka ondskefulla andar strövar omkring som vilda djur, och det förhåller sig på ett liknande sätt bakom helvetena i det norra väderstrecket. Bakom helvetena i det södra väderstrecket ligger däremot de ökenstrakter som beskrevs just ovan. Så mycket om helvetenas läge.

588. Vad angår helvetenas antal, så finns det lika många som det finns änglasamhällen i himlarna, eftersom det för varje himmelskt samhälle finns ett motsvarande helvetiskt samhälle i motsatt riktning i den andliga världen. Att de himmelska samhällena är otaliga och indelade alltefter de goda

känslolinriktningar och gärningar^a som har sitt upphov i kärlek till Gud, människokärlek och tro, kan man se i kapitlet Om de samhällen som himlen består av (nr 41–50) och i kapitlet Om himlens omätliga storlek (nr 415–420). Något liknande gäller också de helvetiska samhällena, som är indelade sinsemellan i enlighet med de ondskor som är motsatta de ovannämnda goda känslolinriktningarna och gärningarna.

[2] Allt ont såväl som allt gott består av oändligt många olika slag av ont och gott. Att det förhåller sig så kan inte de fatta som bara har en enkel föreställning om varje ondska, som till exempel om förakt för andra människor, ovänskap, hat, hämndlystnad, lömskhet och andra liknande ondskor. De bör dock veta att var och en av dessa ondskor innehåller så många specifika olikheter, och dessa i sin tur så många artegna eller särskilda olikheter, att en hel bok inte skulle räcka till för att räkna upp dem. Helvetena är så distinkt anordnade alltefter olikheterna i varje helvetes ondska att intet kan vara anordnat på ett mera distinkt sätt. Av detta kan man alltså konstatera att helvetena är oräkneliga och att ett helvete ligger nära ett annat eller långt ifrån ett annat alltefter olikheterna i dess ondskor, såväl i allmänhet som specifikt och i minsta detalj.

[3] Det finns också helveten som ligger under andra helveten. En del av dem står i förbindelse med varandra genom viadukter, och många fler genom de dunster de avger, och detta i exakt överensstämmelse med hur den ena varianten eller arten av ondska är besläktad med andra varianter eller arter. Hur stort helvetenas antal är, har jag fått veta av att det finns helveten under varje berg, kulle och klippa och även under varje slätt och dal i andarnas värld, och även därav att de breder ut sig under dessa såväl på längden som på bredden och djupet. Kort sagt, hela himlen och hela andevärlden har under sig vad som skulle kunna kallas utgrävningar, och under dem ligger ett enda sammanhängande helvete. Detta om helvetenas antal.

Om jämvikten mellan himlen och helvetet

589. För att något skall kunna existera måste det vara jämvikt i allt. Utan jämvikt förekommer varken verkan eller återverkan. Jämvikt råder nämligen mellan två krafter, när den ena verkar, och den andra återverkar. Det tillstånd av vila som uppstår mellan en lika verkan och återverkan kallas jämvikt. I den naturliga världen föreligger jämvikt såväl mellan alla skapade ting sammantagna som mellan delarna hos varje enskilt ting. En sådan jämvikt råder till och med i atmosfärerna i största allmänhet, i det att de lägre återverkar och står emot i samma mån som de högre verkar och trycker på. I den naturliga världen föreligger också jämvikt mellan värme och köld, mellan ljus och mörker och mellan torka och fuktighet. Den jämna fördelningen i mitten utgör jämvikten. Det råder också jämvikt hos alla skapade ting i världens tre riken – mineralriket, växtriket och djurriket – ty utan jämvikt hos dessa kan ingenting bli till och äga bestånd. Överallt föreligger liksom ett bemödande, som utövar en verkan från den ena sidan och en återverkan från den andra.

[2] All tillblivelse eller all handling äger rum i jämvikt, det vill säga genom att den ena kraften utövar en verkan, medan den andra låter sig påverkas, eller genom att den ena kraften inflyter med sitt handlande, medan den andra tar emot och anpassar sig på ett lämpligt sätt. I den naturliga världen kallas såväl det som verkar som det som återverkar kraft och även bemödande, men i den andliga världen kallas såväl det som verkar som det som återverkar liv och även vilja. Livet är där den levande kraften och viljan det levande bemödandet, och själva jämvikten är vad som kallas frihet. Den andliga jämvikten eller friheten blir alltså till och fortbestår i förhållandet mellan det goda, som utövar sin inverkan från den ena sidan, och det onda som står emot från den andra sidan, eller mellan det onda som utövar sin inverkan från den ena sidan och det goda som står emot från den andra sidan.

[3] Hos de goda råder alltså jämvikt mellan det verkande goda och det onda som står emot, medan det hos de onda föreligger jämvikt mellan det verkande onda och det goda som står emot. Att det föreligger en andlig jämvikt mellan det goda och det onda beror på att allt som hör till människans liv har avseende på vad som är gott och ont, och viljan är det mottagande kärlet. Det råder också jämvikt mellan det sanna och det falska, men denna jämvikt är beroende av jämvikten mellan det goda och det onda. Jämvikten mellan det sanna och det falska är lik jämvikten mellan ljus och mörker, i det att ljuset och mörkret påverkar växtriketets olika arter i samma mån som det finns värme eller kyla i ljuset eller mörkret. Att ljus och mörker inte kan åstadkomma något av sig själva, utan att det är värmen som gör det genom dem, kan man slå fast av det nästan likadana ljuset och mörkret på vintern och våren. Denna jämförelse av det sanna och det falska med ljus och mörker har sitt ursprung i motsvarighet, ty det sanna motsvarar ljuset, det falska mörkret, och värme motsvarar det goda som kommer av kärlek. Därtill kommer att andligt ljus är detsamma som sanning, att andligt mörker är falskhet och att andlig värme är detsamma som det goda som har sitt ursprung i kärlek. (Om detta kan man läsa i kapitlet Om ljuset och värmen i himlen, nr 126–140.)

590. Det råder en ständig jämvikt mellan himlen och helvetet. Från helvetet utströmmar och uppstiger ständigt ett bemödande att göra vad som är ont, och från himlen utströmmar och nedstiger lika beständigt ett bemödande att göra vad som är gott. I detta jämviktsförhållande befinner sig andarnas värld, och att denna värld befinner sig emellan himlen och helvetet kan man se ovan (nr 421–431). Att andarnas värld befinner sig i denna jämviktssituation beror på att varje människa efter döden först kommer in i andarnas värld och hålls där i ett liknande tillstånd som det hon befann sig i i världen, vilket aldrig skulle kunna ske om inte den fullkomligaste jämvikt rådde där. Med hjälp av detta jämviktsförhållande utranssakas nämligen hurdana alla människor där är, eftersom de där lämnas i samma frihet som de åtnjöt i världen. Andlig jämvikt är samma sak som frihet hos såväl människa som ande (såsom påvisats strax ovan, nr 589). Hur beskaffad vars och ens frihet är, lär änglarna i himlen känna genom det sätt på vilket känslorna och tankarna som kommer från känslorna där meddelar sig, och detta blir synligt för änglaandarna av de vägar som de själva går fram på. De som är goda andar går på de vägar som leder till himlen, men de onda andarna på vägar som leder till helvetet. Vägar

visar sig verkligen i andarnas värld, vilket också är orsaken till att ”vägar” betecknar sanningar som leder till det goda, och i motsatt mening falskheter som leder till det onda, och det är också av denna orsak som ”att gå”, ”vandra” och ”resa” i Ordet betecknar livets fortgång²⁸⁹. Jag har ofta fått se sådana vägar, och även hur andar går och vandrar fritt på dem alltefter sina känslor och de från känslorna uppkomna tankarna.

591. Att det som är ont ständigt strömmar ut från och stiger upp ur helvetet, och att det som är gott ständigt strömmar ut från och kommer ned från himlen, beror på att en andlig sfär omger varje människa. Denna sfär strömmar ut och väller fram ur känslolivet och det ur känslolivet uppkomna tankelivet²⁹⁰. Då nu en sådan livets sfär strömmar ut från varje människa, så strömmar också en likadan sfär ut från varje himmelskt samhälle och från varje helvetiskt samhälle och följaktligen också från alla samhällena sammantagna, det vill säga från hela himlen och hela helvetet. Att det som är gott strömmar ut från himlen beror på att alla i himlen är i det goda, och att det som är ont strömmar ut från helvetet beror på att alla i helvetet är i det onda. Allt det goda som strömmar ut ur himlen kommer från Herren, ty änglarna som bor i himlen avhålls alla från sitt proprium eller ego och hålls i Herrens Proprium, vilket är själva det goda. Andarna som bor i helvetet lever däremot alla i sitt ego, och varje människas ego är intet annat än ont, och eftersom det inte är något annat än ont, så är det helvetiskt²⁹¹. Av detta framgår det uppenbart att den jämvikt som änglarna i himlarna och andarna i helvetena hålls i inte är likadan som jämvikten i andarnas värld. Änglarna i himlarna är i jämvikt i samma mån som de ville vara eller var i det goda när de levde i världen, och alltså i samma mån som de avskydde det onda, men andarna i helvetet är i jämvikt i samma mån som de ville vara eller var i det onda när de levde i världen, och alltså i samma mån som de i hjärta och ande var emot det goda.

592. Om Herren inte styrde såväl helvetena som himlarna skulle det inte förekomma någon jämvikt, och om det inte fanns jämvikt skulle det varken finnas himmel eller helvete. Allt skapat, stort som smått, i universum, det vill säga i den naturliga världen såväl som i den andliga, äger nämligen bestånd på grund av jämvikt. Varje förnuftig människa kan inse att det förhåller sig så. Om övervikt medgavs endast den ena parten i ett fredsfördrag, och inget motstånd medgavs den andra parten, skulle då inte båda riskera att gå under?

Så skulle ske i den andliga världen, om inte det goda motverkade det onda och oupphörligen tyglade dess uppror. Om inte det Gudomliga ensamt stod emot det onda, skulle då inte både himlen och helvetet förgås, och med dem hela mänskligheten? Det sägs ”om inte det Gudomliga ensamt stod emot”, därför att såväl varje ängels som varje andes och människas ego inte är annat än ont (se ovan, nr 591). Därför kan varken änglar eller andar någonsin stå emot de ondskor som ständigt strömmar ut från helvetena. På grund av sitt ego strävar de nämligen alla mot helvetet. Av detta är det uppenbart att om inte Herren ensam styrde såväl himlarna som helvetena, skulle ingen människa någonsin kunna frälsas. Därtill kommer att alla helvetena fungerar som en enhet, ty de onda känslolinställningarna och handlingarna i helvetena hänger ihop med varandra på samma sätt som de goda känslolinställningarna och handlingarna i himlarna, och att stå emot alla helvetena, som är otaliga och tillsammans handlar emot himlen och alla som bor där, det kan endast det Gudomliga, som allenast utgår från Herren.

593. Jämvikten mellan himlarna och helvetena avtar eller tilltar alltefter antalet av dem som ingår i himlen eller i helvetet, vilket är många tusen dagligen. Att förstå detta och begripa det och att moderera och avmäta det i rätt proportion kan inte någon ängel, utan Herren allena. Det Gudomliga som utgår från Herren är nämligen allestädes närvarande och ser överallt om något därstädes är nära att förlora jämvikten. En ängel ser bara vad som är nära honom och märker inte ens vad som sker ute i hans eget samhälle.

594. Hur allt är ordnat i himlarna och i helvetena, så att alla och varje enskild individ där kan hållas i jämvikt, kan man i någon mån förstå av vad som sagts och förklarats ovan om himlarna och helvetena. Där förklaras att alla samhällena i himlarna är på det mest ordningsenliga sätt klart indelade enligt sina goda egenskaper och efter deras olika slag och arter, medan alla samhällena i helvetena är indelade enligt sina onda egenskaper och efter deras olika slag och arter. Det sägs vidare att det under varje samhälle i himlen ligger ett motsvarande samhälle i helvetet, som står det himmelska samhället emot, och att det av denna motsvarighet uppstår jämvikt. Därför ombesörjer Herren ständigt att inte något under ett himmelskt samhälle beläget helvetiskt samhälle skall kunna få övertaget, och skulle det i någon mån börja få övertaget, hålls det genom ett antal olika medel inom sina skrankor och bringas i ett

rätt jämviktsförhållande. Dessa medel är av många olika slag, av vilka endast några få skall nämnas. En del av dessa medel härrör från en starkare närvaro av Herren. En del har att göra med en närmare gemenskap och förbindelse av ett eller flera samhällen med andra. Några innebär att för jämvikten övertaliga onda andar kastas ut i ödemarker. Andra innebär att vissa andar överförs från ett helvete till ett annat. Åter andra innebär att bringa ordning bland dem som bor i helvetena, vilket sker på många olika sätt. Ännu andra medel innebär att gömma vissa helveten under tätare och tjockare töcken och att dessutom sänka ned dem till ett större djup. Det finns också många andra medel till att hålla helvetena i schack, och till och med sådana som används i himlarna ovanför helvetena. Allt detta har sagts för att man i någon mån skall kunna få en uppfattning om att det är Herren allena som ombesörjer att det överallt skall finnas jämvikt mellan det goda och det onda, och alltså mellan himlen och helvetet, ty det är på denna jämvikt som allas välfärd beror såväl i himlarna som på jorden.

595. Man bör veta att helvetena oupphörligen angriper himlen och söker att tillintetgöra den, men att Herren beständigt skyddar himlarna genom att avhålla dem som bor i dem från de ondskor som har sitt ursprung i deras ego och hålla dem i det goda som kommer från honom. Jag har alltsomoftast fått förnimma den sfär som strömmar ut från helvetena, och den var alltigenom en sfär av ivrigt bemödande att tillintetgöra Herrens Gudomliga, och därmed himlen. Jag har också flera gånger fått bevittna utbrott av lidelse från åtskilliga helveten, och de bestod i ansträngningar att bryta sig ut och i grunden riva ned. Däremot angriper himlarna aldrig helvetena, ty den Gudomliga sfär som utgår från Herren utgörs av ett oupphörligt bemödande att frälsa alla människor. Eftersom de som bor i helvetena inte kan frälsas, då ju alla som bor där är i det onda och emot Herrens Gudomliga, så begränsas våldet i helvetena, och grymheterna avvärjs så långt det går för att de som bor där inte skall våldföra sig på varandra utan gräns. Också detta sker med hjälp av de medel som den Gudomliga makten förfogar över.

596. Himlarna är indelade i två riken, nämligen det himmelska riket och det andliga riket (om vilka man kan se ovan, nr 20–28). På samma sätt är helvetena indelade i två riken. Den ena av dessa riken är motsatt det himmelska riket, och det andra är motsatt det andliga riket. Det helvetiska rike som är motsatt det himmelska riket befinner sig i det västra väderstrecket i den

andliga världen, och de som bor där kallas genier. Det helvetiska rike däremot som är motsatt det andliga riket i himlen befinner sig i de norra och södra väderstrecken i den andliga världen, och de som bor där kallas andar. Alla som är i det himmelska riket i himlen är i kärlek till Herren, och alla som bor i de helveten som är motsatta detta rike är i kärlek till sig själva. Alla som bor i det andliga riket i himlen är å sin sida i kärlek till sin nästa, medan de som bor i helveten som är motsatta detta rike är i kärlek till världen. Av detta framgår det att kärleken till Herren och kärleken till sig själv är motsatta kärleksarter, och att på ett liknande sätt är kärleken till sin nästa och kärleken till världen motsatta kärleksarter. Herren ser oupphörligen till att inte något må strömma ut från de helveten som är motsatta Herrens himmelska rike till dem som bor i det andliga riket, ty om så skedde skulle det andliga riket gå under. Orsaken till detta kan man se ovan (nr 578, 579). Dessa är de två allmänna typerna av jämvikt som Herren oupphörligen upprätthåller.

Att människan tack vare jämvikten mellan himlen och helvetet är i frihet

597. I det föregående kapitlet har det handlat om jämvikten mellan himlen och helvetet, och det har där visats att denna jämvikt är en jämvikt mellan det goda som kommer från himlen och det onda som kommer från helvetet, med andra ord att det är en andlig jämvikt som till sitt väsen är samma sak som frihet. Att den andliga jämvikten till sitt väsen är samma sak som frihet beror på att den är en jämvikt mellan det goda och det onda och mellan det sanna och det falska, och dessa är andliga begrepp. Att kunna vilja det goda eller det onda, att kunna tänka det sanna eller det falska och att kunna välja det ena framför det andra, är därför den frihet som det handlar om här. Denna frihet ges av Herren åt varje människa och tas aldrig bort. Den är visserligen på grund av sitt ursprung inte människans utan Herrens, därför att den kommer från honom. Denna frihet ges dock åt människan tillsammans med livet såsom hennes egen, och det med den avsikten att människan skall kunna omdanas och frälsas, ty utan frihet kan man varken omdanas eller frälsas. Med en smula förnuftigt övervägande kan varje människa inse att i människans frihet innebor förmågan att kunna tänka väl eller illa, ärligt eller oärligt, rättvist eller orättvist, och även att kunna tala och handla på ett välvilligt, ärligt och rättvist sätt. På grund av de andliga, moraliska och samhälleliga lagarna, genom vilka hennes yttre människa hålls i band, är hon dock inte fri att tala och handla illa, oärligt och orättvist. Av detta är det klart att människans ande, som är den som tänker och vill, är i frihet, men hennes yttre människa, som talar och handlar, är inte i frihet, försåvitt hon inte talar och handlar i överensstämmelse med de ovannämnda andliga, moraliska och samhälleliga lagarna.

598. Att människan inte kan omdanas om hon inte har frihet beror på att hon är född i alla slags ondskor, som dock måste avlägsnas för att hon skall kunna frälsas, och de kan inte avlägsnas om hon inte ser dem inom sig

och erkänner dem och därefter inte vill dem och omsider avskyr dem. Först då avlägsnas de. Detta kan inte ske om människan inte är såväl i det goda som i det onda, ty från det goda kan hon se ondskorna inom sig, men från det onda kan hon inte se vad som är gott. Det andliga goda som människan har förmåga att tänka lär hon sig från den tidigaste barndomen genom att läsa Ordet och höra predikningar, och det moraliska och samhällseliga goda lär hon sig av livet i världen. Detta är det första skälet till att människan bör vara i frihet.

[2] Ett annat skäl till att människan bör vara i frihet är att intet annat kan tillägnas människan än det som hon gör av en sådan känslolinställning som hör till hennes kärlek. Allt möjligt annat kan visserligen finna inträde i hennes sinne, men inte längre än i tanken och ej i viljan. Det som inte finner inträde i människans vilja blir inte hennes, ty tanken hämtar sitt innehåll blott från minnet, medan viljan hämtar sitt innehåll från själva livet. Intet är i egentlig mening fritt om det inte kommer från viljan, eller vad som är samma sak, om det inte kommer från en känsla som tillhör kärleken, ty endast vad en människa vill eller älskar, det gör hon i frihet. Människans frihet och hennes känsla, som hör till hennes kärlek eller vilja, är följaktligen en och samma sak. Det är alltså av denna orsak som människan har frihet för att hon skall kunna påverkas av det sanna och goda och älska det, och det därigenom blir som hennes eget.

[3] Kort sagt, det som inte ingår i frihet hos människan stannar inte kvar, därför att det inte tillhör hennes kärlek eller vilja, och det som inte tillhör människans kärlek eller vilja tillhör inte hennes ande. Människoandens egentliga väsen^a är nämligen kärlek eller vilja. Det sägs ”kärlek eller vilja”, därför att det som människan älskar, det vill hon. Detta är orsaken till att människan inte kan omdanas annat än i frihet. Man kan se mer om människans frihet i de hänvisningar till *Arcana Caelestia* som förekommer efter detta kapitel.

599. För att människan skall kunna vara i frihet i avsikt att omdanas står hon alltså med hänsyn till sin ande i förbindelse med himlen och med helvetet. Det finns nämligen hos varje människa såväl andar från helvetet som änglar från himlen. Det är genom andarna från helvetet som människan hålls i sitt eget onda, medan hon tack vare änglarna från himlen hålls i det goda som kommer från Herren. Det är på detta sätt hon hålls i andlig jämvikt, det vill säga, i frihet. Att både änglar från himlen och andar från helvetet är anslutna till varje människa kan man se i kapitlet Om himlens förbindelse med människosläktet (nr 291–302).

600. Man bör veta att människans förbindelse med himlen och med helvetet inte är en direkt förbindelse med dem, utan en indirekt förbindelse med hjälp av andar som är i andarnas värld. Det är dessa andar, och inte några andar från själva helvetet eller några änglar från själva himlen, som är hos människan. Det är genom onda andar i andarnas värld som människan är förbunden med helvetet, och det är genom goda andar i andarnas värld som hon är förbunden med himlen. Det är därför att det förhåller sig på detta sätt som andarnas värld befinner sig mitt emellan himlen och helvetet, och den egentliga jämvikten är där. Att andarnas värld befinner sig mitt emellan himlen och helvetet kan man se i kapitlet Om andarnas värld (421–431), och att den egentliga jämvikten mellan himlen och helvetet är där, kan man se strax ovan (nr 589–596). Av allt detta framgår det nu klart varifrån människans frihet kommer.

601. Ytterligare något skall sägas om de andar som är anslutna till människan. Ett helt samhälle kan stå i förbindelse med ett annat samhälle och även med en individ, varhelst denna än befinner sig, genom en från samhället utsänd ande. Denna ande kallas ”en de många underordnad ande”^a. Det förhåller sig på ett liknande sätt med människans förbindelse med samhällena i himlen och med samhällena i helvetet. Denna förbindelse äger också rum genom andar i andarnas värld anslutna till människan. (Också detta kan man se mer om på anförda ställen i *Arcana Caelestia* efter detta kapitel.)

602. Till sist skall något sägas om den hos människan på grund av en inflytelse från himlen ingivna föreställningen om hennes liv efter döden. Det gäller de enkla och okonstlade människorna bland folk i allmänhet som i världen levit i sådan godhet som har sitt ursprung i tron. De återinfördes i ett liknande tillstånd som de hade varit i i världen, vilket kan ske med vem som helst, när det tillåts av Herren. Det visade sig då vilken föreställning de hade haft om människans tillstånd efter döden. De berättade att några som hörde till de intellektuella kretsarna i världen hade frågat dem vad de hade för uppfattning om sin själs existens^a efter livet i världen. De svarade att de inte visste vad själen är. De tillfrågades då vad de trodde om sitt tillstånd efter döden, och de svarade att de trodde att de skulle leva som andar. De fick då vidare frågan vad slags tro de hade om anden, och de svarade att den är en människa. På frågan hur de kunde veta detta svarade de att de visste det därför att det förhöll sig så. De ovannämnda intellektuella kretsarna förundrade sig nämligen över att

enkla och okonstlade människor kunde ha en sådan tro, och inte de själva. Av detta är det uppenbart att hos varje människa som står i förbindelse med himlen finns en inneboende föreställning om livet efter döden. Denna inneboende föreställning har inte något annat upphov än en inflytelse från himlen, det vill säga genom himlen från Herren med hjälp av andar från andarnas värld som är anslutna till människan. En sådan föreställning förekommer hos dem hos vilka friheten att tänka inte har förkvävts genom förutfattade idéer och en massa olika befästa vanföreställningar om människans själ, som de som inte står i förbindelse med himlen antingen säger vara ren tanke eller någon sorts vital princip vars säte de söker i kroppen. Och dock är ju själen inte något annat än människans liv, medan anden är själva människan, och den jordiska kroppen, som anden bär omkring sig i världen, bara är ett redskap, varigenom anden, som är själva människan, handlar på ett ändamålsenligt sätt i världen.

603. Det som har sagts i detta verk om himlen, andarnas värld och helvetet kommer att förbli oklart för dem som inte är intresserade av att lära sig andliga sanningar, men bli klart för dem som är intresserade av dessa sanningar, och alldeles särskilt för dem som har en känsla av hängivenhet för sanningen för sanningens egen skull, det vill säga, som älskar det som är sant, därför att det är sant. Vadhelst man älskar ingår nämligen i klart ljus i sinnets föreställningsvärld, och alldeles särskilt när man älskar det sanna, ty all sanning framstår i ljus.